

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/320/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3513207656
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3513207656.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudkýň JUDr. Beáty Čupkovej a Mgr. Stanislavy Mikláňkovej v spore žalobcu D., zastúpeného E. proti žalovanému H., zastúpenému I., o určenie neplatnosti zmluvy o revolvingovom úvere a iné, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 21. júna 2017, č.k. 7C/325/2013-200, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. m e n í tak, že žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 966,11 Eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku (o zaplataenie 160,37 Eur) žalobu z a m i e t a .

Vo výroku III. o trovách konania a vo výroku IV. o trovách konania štátu rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

Žiadna zo strán n e m á na náhradu trov konania p r á v o .

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie svojím rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.126,48 Eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.), vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (výrok III.) a štát má právo na náhradu trov konania voči žalovanému (výrok IV.).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal určenia, že Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 30.09.2010 a Dodatok k zmluve o revolvingovej pôžičke, resp. k Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru (Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXX o odklade splátok č. 30 a 31 zo dňa 23.04.2013, uzavreté medzi žalobcom a žalovaným, sú absolútne neplatné. Súčasne sa domáhal voči žalovanému zaplataenia sumy 966,11 Eur titulom bezdôvodného obohatenia, ako aj zaplataenia náhrady trov konania. Uznesením, č.k. 7C/325/2013-185 zo dňa 13.02.2017 pripustil súd prvej inštancie zmenu petitu žaloby v bode II. tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1.126,48 Eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

3. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca ako dlžník so žalovaným ako veriteľom s poukazom na Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvu o revolvingovom úvere zo dňa 30.09.2010 a oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 30.09.2010 uzatvorili spotrebiteľskú zmluvu o poskytnutí úveru. Na základe uvedenej zmluvy sa zaviazal žalovaný poskytnúť žalobcovi úver vo výške 1.500 Eur, so splatnosťou 42 mesiacov, výškou splátky 80,37 Eur, dátumom prvej splátky 17.11.2010 a dátum poslednej splátky 17.04.2014, RPMN úveru 70,01 %, celkovou čiastkou, ktorú musí žalobca ako dlžník zaplatiť 3.375,54 Eur a ročnou úrokovou sadzbou úveru 70,01 Eur. Na

základe predmetnej zmluvy žalovaný ako veriteľ poskytol žalobcovi ako dlžníkovi úver vo výške 1.500 Eur, avšak tento bol znížený o odplatu za odklad splátok vo výške 215,75 Eur, reálne žalovaný poskytol žalobcovi sumu 1.284,25 Eur. Zo znaleckého posudku č. XXX/XXXX zo dňa 12.11.2015 mal súd za preukázané, že sporný podpis žalobcu na Dodatku k Zmluve o revolvingovej pôžičke, resp. k Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX o odklade splátok č. 30 a 31 zo dňa 26.04.2013 a na splátkovom kalendári k dodatku nie sú pravými podpismi žalobcu. Žalobca na základe predmetnej zmluvy zaplatil žalovanému ako veriteľovi 29 splátok po 80,37 Eur a 2 x po 40 Eur, celkovo tak žalobca zaplatil žalovanému sumu 2.330,73 Eur.

4. Pokiaľ sa žalobca domáhal voči žalovanému určenia, že Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 30.09.2010 a Dodatok k zmluve o revolvingovej pôžičke, resp. k Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX o odklade splátok č. 30 a 31 zo dňa 23.04.2013, uzavreté medzi žalobcom a žalovaným sú neplatné, v tejto časti považoval súd prvej inštancie žalobu za nedôvodnú, pre nedostatok naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení (§ 80 písm. c) O.s.p.), pretože neplatnosť zmluvy, ako i dodatku môže súd vyriešiť v predmetnom konaní ako predbežnú otázku. Napokon konanie, v ktorom sa žalovaný v procesnom postavení žalobcu domáhal voči žalobcovi v procesom postavení žalovaného zaplata sumy 1.125,55 Eur titulom nezaplateného úveru z predmetnej zmluvy, bolo uznesením tamjšieho súdu, č.k. 3C/143/2015-58 zo dňa 11.10.2016 zastavené z dôvodu späťvzatia žaloby v celom rozsahu. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 09.12.2016. Ďalšie prípadné nároky, ktorých by sa žalobca chcel domáhať voči žalovanému z predmetnej zmluvy, by boli už premlčané. Preto súd žalobu v časti určenia neplatnosti predmetnej zmluvy, vrátane dodatku, ako nedôvodnú zamietol.

5. Zmluva o revolvingovom úvere, uzavretá medzi stranami, je ako typ zmluvy upravená v Obchodnom zákonníku. Ustanovenia Obchodného zákonníka však v čase vzniku predmetného právneho vzťahu neobsahovali špeciálne ustanovenia o ochrane spotrebiteľa, ktoré aj vo vzťahu k Obchodnému zákonníku pôsobia ako lex specialis. Právny vzťah, ktorý vznikol medzi účastníkmi konania z uzavretej zmluvy, súd prvej inštancie posúdil ako vzťah podľa zákona č. 129/2010 Z. z. z dôvodu, že predmetom Zmluvy je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov zo strany žalovaného žalobcovi a záväzok žalobcu vrátiť peňažné prostriedky a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom. V oznámení je okrem iného uvedená schválená výška úveru, schválená výška revolvingu, úverový limit, strany sporu ako zmluvné strany sa dohodli na mesačných splátkach v termínoch splatnosti dohodnutých v zmluve, bola dohodnutá ročná úroková sadzba úveru a ročná úroková sadzba revolvingu. Neprimeranou, odporujúcou dobrým mravom, je spravidla taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú sadzbu, ktorá je v dobe uzavretia zmluvy obvyklou sadzbou, a to s prihliadnutím k úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytutí úveru. V danej veci súd prvej inštancie zistil, že priemerná úroková miera pri úveroch poskytovaných bankami bola v čase uzatvorenia zmluvy cca 13 % ročne (úvery nad 5 rokov). Úrok 70,01 % podstatnou mierou prekračoval priemernú úrokovú sadzbu z úverov obchodných bánk (spotrebiteľské úvery so splatnosťou nad 5 rokov), preto postup žalovaného treba považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi, ktoré je podľa § 39 Občianskeho zákonníka postihnuté absolútnou neplatnosťou. Predmetná zmluva je s poukazom na neprimeranú ročnú výšku zmluvných úrokov neplatným právnym úkonom ako celok. Za neprijateľný a v rozpore s dobrými mravmi súd prvej inštancie považoval i postup žalovaného, ktorý si pri vyplatení poskytnutej sumy úveru žalovanému odpočítal odplatu za službu v zmysle bodu 8.8.1 Dohody o poskytnutí služby, keď nanútil žalovanému možnosť odkladu troch splátok úveru, pričom túto odplatu si vyúčtoval v čase uzavretia zmluvy bez ohľadu na to, či žalobca o takúto službu bude, alebo nebude mať záujem. Dodatok k predmetnej zmluve je taktiež neplatný z dôvodu, že tento nebol podpísaný priamo žalobcom, čo vyplynulo zo znaleckého dokazovania. Pokiaľ žalobca tvrdil, že ani na predmetnej zmluve nie je jeho podpis, súdu prvej inštancie sa v konečnom dôsledku za stavu, že vyhodnotil predmetnú zmluvu ako neplatnú z iného dôvodu, nejavilo ako hospodárne znalecké dokazovanie ohľadom uvedeného.

6. Súd prvej inštancie zhrnul, že žalovaný poskytol žalobcovi spolu sumu 1.284,25 Eur (zo sumy 1.500 Eur, ktorá bola poskytnutá žalobcovi, musel žalobca uhradiť sumu 215,75 Eur na základe tzv. dohody o poskytnutí služby podľa čl. 8 uzatvorenej zmluvy), žalobca celkovo zaplatil sumu 2.410,73 Eur, sumu 1.126,48 Eur tak žalobca zaplatil žalovanému navyiac, na strane žalovaného tak došlo k bezdôvodnému obohateniu vo výške 1.126,48 Eur. Súd prvej inštancie z týchto dôvodov zaviazal

žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1.126,48 Eur. Žalovaný v konaní vzniesol námietku premlčania, súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobcu nie je premlčaný. Premlčacia doba v danej veci je dvojročná. Žaloba bola podaná dňa 31.07.2013. Žalobca plnil žalovanému vo viacerých častiach, v splátkach po 80,37 Eur (29 splátok) a 2 splátky po 40 Eur, pričom sa domnieval, že plní záväzok z predmetnej zmluvy. Nie je preto zrejmé, ako plnil na vrátenie toho, čo od žalovaného prevzal, a ktorá časť už bola bezdôvodným obohatením. Po dátume 17.08.2011 bola zo strany žalobcu zaplatená suma celkovo 1.928,51 Eur. Je preto zrejmé, že pokiaľ sa domáhal zaplataenia žalovanej sumy, ktorá je nižšia, nárok bol uplatnený v dvojročnej premlčacej lehote (s poukazom na podanie žaloby dňa 31.07.2013). Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 52, § 53 ods. 1, ods. 5, § 39, § 451, § 456, § 457, § 458 ods. 1, § 100 ods. 1, § 101, § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 497 Obchodného zákonníka, § 9 ods. 1, ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

7. O nároku na náhradu trov konania štátu rozhodol podľa § 255 ods. 2 v spojení s § 253 a § 470 ods. 2 Civilného sporového poriadku. V konaní vznikli štátu trovy spojené s platením odmeny znalca. I keď súd rozhodol o náhrade trov konania tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo, neplatnosť predmetnej zmluvy vrátane dodatku (v súvislosti s ktorým bol vypracovaný znalecký posudok) súd riešil ako predbežnú otázku, pričom žalobca bol v konečnom dôsledku úspešný v časti svojej žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia, čo je neúspechom žalovaného. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie rozhodol, že náhradu trov štátu je povinný zaplatiť žalovaný. O výške náhrady súd rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konania končí (§ 262 ods. 2 CSP).

8. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný a domáhal sa, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d), písm. f), písm. h) CSP. Vytýkal súdu prvej inštancie nesprávne posúdenie vznesenej námietky premlčania. Uviedol, že žalobou, doručenou súdu dňa 31.07.2013, sa žalobca domáhal zaplataenia sumy 966,11 Eur a k rozšíreniu žalobnej požiadavky na sumu 1.126,48 Eur došlo až uznesením zo dňa 13.02.2017, čo znamená, že námietku premlčania vo vzťahu k sume 160,37 Eur mal súd posudzovať nie podľa dátumu podania žaloby, ale podľa návrhu na zmenu žaloby a rozhodnutia o tejto zmene. Nesprávne súd prvej inštancie posudzoval vznesenú námietku premlčania vo vzťahu k rozšírenej časti žaloby so zreteľom na dátum podania žaloby. Za nesprávne považoval i porovnávanie úverovej zmluvy s trvaním (splatnosťou) tri a pol roka čo do úrokových sadzieb s obchodnými bankami a úvermi poskytovanými so splatnosťou nad 5 rokov. Súd prvej inštancie neoznačil žiadnu právnu normu, v zmysle ktorej by sa výška úroku mala posudzovať a pomerovať s priemernou úrokovou sadzbou bánk, nakoľko výnos bánk nespočíva len v úrokoch, ale aj v iných poplatkoch. Mal za to, že prednostné použitie Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské vzťahy bolo do Občianskeho zákonníka zavedené až zákonom č. 102/2014 Z. z., účinného od 01.04.2015, a preto sa na uzavretú zmluvu môžu použiť iba predpisy Občianskeho zákonníka, ktoré v roku 2013 osobitne upravili otázky neregulované Obchodným zákonníkom. Prednostné použitie Občianskeho zákonníka v zmysle ust. § 52 ods. 2 posledná veta je prípustné len na vzťahy založené po jeho účinnosti. Pokiaľ by zákonodarca chcel, aby norma pôsobila aj na vzťahy, ktoré vznikli v minulosti, musí tak učiniť dostatočne jasným spôsobom, ideálne zavedením nového režimu a mechanizmu uplatnenia týchto práv. Pokiaľ pre dotknuté ustanovenie chýba takáto právna úprava časovej pôsobnosti, má za to, že uvedené ustanovenia sa použijú iba na právne vzťahy, ktoré vznikli najskôr od 01.04.2015. Základná úprava regulácie výšky úrokov pre úverovú zmluvu bola v čase uzavretia zmluvy o úvere uvedená v § 502 Obchodného zákonníka, ktorý na danú vec dopadá. Ďalej uviedol, že pokiaľ ide o dvojstranný právny úkon, je tento právny úkon neplatný len v prípade, že v rozpore s dobrými mravmi je konanie oboch strán, nie iba jednej z nich (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 21.08.2000, sp. zn. 22Cdo/871/2000). Namietal i proti výroku o náhrade trov konania a trov konania štátu. Rozhodnutie o nároku štátu na náhradu trov konania považuje za zmätočné a nedáva žiadnu odpoveď na právny základ takéhoto rozhodnutia. Neuvádza, aký súvis je medzi rozhodnutím vo veci samej (ktoré vychádza z iného posúdenia, iného základu ako znalecký posudok a so znaleckým posudkom nemá nič spoločné) a povinnosťou žalovaného platiť štátu náhradu trov konania. Znalecké dokazovanie nemalo vo vzťahu k meritórnemu rozhodnutiu žiaden význam, či spojitosť, keďže súd rozhodol na základe iných dôvodov vo veci samej, a preto náklady a trovy na dokazovanie, ktoré navrhol žalobca, by mal znášať žalobca sám.

9. Žalobca, ktorému bolo odvolanie žalovaného doručené dňa 25.08.2017, k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

sa

10. Krajský súd preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom výroku I. zmeniť podľa § 388 CSP a vo výrokoch III. o trovách konania a IV. o náhrade trov konania štátu potvrdiť ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP.

11. Rozsudok súdu prvej inštancie nebol žalovaným spochybnený vo výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšnej časti zamietnutá, uvedeného výroku sa odvolací súd nedotýkal, nakoľko nadobudol právoplatnosť.

12. Žalobca sa v danej veci domáhal proti žalovanému určenia, že Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 30.09.2010 a Dodatok k zmluve o revolvingovej pôžičke, resp. k Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru (Zmluvy o revolvingovom úvere o odklade splátok č. 30 a 31 zo dňa 23.04.2013, uzavretými medzi žalobcom a žalovaným), sú absolútne neplatné a súčasne sa domáhal zaplata sumy 966,11 Eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia (po zmene žalobného petitu uznesením zo dňa 13.02.2017, č.k. 7C/325/2013-185 zaplata 1.126,48 Eur). Súd prvej inštancie revolvingovú zmluvu, uzavretú medzi stranami sporu, považoval za zmluvu spotrebiteľskú, na ktorú dopadajú ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. s tým, že úrok vo výške 70,01 % podstatnou mierou prekračoval priemernú úrokovú sadzbu z úverov obchodných bánk, ktorá v čase uzavretia zmluvy predstavovala cca 13 % ročne (spotrebiteľské úvery so splatnosťou nad 5 rokov), preto postup žalovaného považoval za konanie v rozpore s dobrými mravmi, ktoré je podľa § 39 Občianskeho zákonníka postihnuté absolútnou neplatnosťou predmetnej zmluvy. Dodatok k predmetnej zmluve považoval za neplatný z dôvodu, že tento nebol podpísaný priamo žalobcom, čo vyplynulo zo znaleckého dokazovania. Pokiaľ žalovaný poskytol žalobcovi sumu 1.284,25 Eur (zo sumy 1.500 Eur, ktorá bola poskytnutá žalobcovi, musel žalobca uhradiť sumu 215,75 Eur na základe tzv. dohody o poskytnutí služby podľa článku 8 uzatvorenej zmluvy), žalobca žalovanému zaplatil 2.410,73 Eur, sumu 1.126,48 Eur tak zaplatil žalovanému navyše a na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu v žalovanej výške 1.126,48 Eur. S poukazom na ust. § 457 a § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka uložil žalovanému uvedenú sumu žalobcovi vrátiť. Námietku premlčania, vznesenú žalovaným, považoval za nedôvodnú s poukazom na dobu plnenia zo strany žalobcu a dátum podania žaloby (31.07.2013).

13. Žalovaný predovšetkým vytýkal súdu prvej inštancie, že na danú vec aplikoval ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré bolo do Občianskeho zákonníka zavedené zákonom č. 102/2014 Z. z. a účinné až od 01.04.2015, a preto na danú právnu vec nemôže dopadať a je potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka.

14. Odvolací súd považuje za nesporné, že dlhšiu dobu bola súdna prax pri posudzovaní právnych vzťahov, vyplývajúcich z úverových a podobných zmlúv, uzavretých medzi právnickou osobou a spotrebiteľom podľa Obchodného zákonníka, nejednotná pri posudzovaní týchto právnych vzťahov v otázke premlčania. Novela Občianskeho zákonníka, vykonaná zákonom č. 102/2014 Z. z. v znení zákona č. 151/2014 Z. z. v bode 1. v § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka pripojila vetu: „Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva“. Uvedené ustanovenie nadobudlo účinnosť 01.05.2014 a právny predpis, ktorého je súčasťou, nemá prechodné ustanovenia. To znamená, že od jeho účinnosti sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom.

15. Citovaná právna úprava dáva odpoveď na zjednotenie súdnej praxe v otázke premlčania, ako i úrokoch z úverov pri spotrebiteľských zmluvách, ktoré boli uzavreté podľa Obchodného zákonníka aj pred účinnosťou tejto novely. Z dôvodovej správy k zákonu č. 102/2014 Z. z. vyplýva, „že na zmluvy uzatvárané spotrebiteľmi, t. j. spotrebiteľské aj obchodné zmluvy, sa použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka a nie Obchodného zákonníka. Znamená to, že ak si zmluvné strany písomne dohodli v zmysle § 262 Obchodného zákonníka, že sa ich vzťah bude riadiť Obchodným zákonníkom, pre spotrebiteľské zmluvy to bude inak. Rovnako to bude platiť aj pre tzv. absolútne obchody, upravené v § 261 ods. 6 Obchodného zákonníka. Ak sa uzavrie spotrebiteľská zmluva podľa Obchodného zákonníka, keďže v Občianskom zákonníku nie je

upravená, tak okrem vymedzenia zmluvného typu a jeho podstatných náležitostí sa na všetko ostatné bude vzťahovať Občiansky zákonník“. Uvedené znamená, že na premlčaciu dobu i výšku úrokov v spotrebiteľských zmluvách treba aplikovať úpravu v Občianskom zákonníku.

16. Odvolací súd konštatuje, že zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovaným na základe Zmluvy o revolvingovom úvere je spotrebiteľským vzťahom, a preto bolo potrebné v danej veci aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, tak ako správne dôvodil súd prvej inštancie.

17. Odvolacia námietka žalovaného nebola dôvodná.

18. Zásadnou odvolacou námietkou žalovaného bolo nesprávne posúdenie vznesenej námietky premlčania. Z obsahu žaloby vyplýva, že žalobca sa žalobou, doručenou súdu prvej inštancie dňa 31.07.2013, domáhal od žalovaného vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 966,11 Eur. Uznesením zo dňa 13.02.2017, č.k. 7C/325/2013-185 súd prvej inštancie pripustil zmenu žalobného petitu tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1.126,48 Eur titulom bezdôvodného obohatenia, ktoré uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 07.03.2017.

19. Súd prvej inštancie námietku premlčania v celom rozsahu žalovanej sumy (po pripustení zmeny žalobného petitu) vo výške 1.126,48 Eur posudzoval odo dňa podania žaloby, t. j. odo dňa 31.07.2013, od ktorej doby posudzoval plynutie 2-ročnej premlčacej doby v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Je však pravdou, že v čase podania žaloby bola uplatnená žalobcom výlučne suma 966,11 Eur a k uplatneniu ďalšej sumy vo výške 160,37 Eur došlo až v roku 2017. Pokiaľ žalobca poslednú platbu (vo výške 40 Eur) poskytol žalovanému dňa 18.10.2013, ostatné platby poskytol od 14.10.2010 do 24.09.2013, bola námietka premlčania vznesená žalovaným vo vzťahu k sume 160,37 Eur dôvodná.

20. Z tohto dôvodu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi finančnú sumu titulom bezdôvodného obohatenia zmenil z pôvodnej sumy 1.126,48 Eur (priznanej súdom prvej inštancie) na sumu 966,11 Eur, ktorá suma bezdôvodného obohatenia premlčaná nebola. Vo zvyšnej časti, t. j. o zaplatenie sumy 160,37 Eur žalobu zamietol z dôvodu premlčania nároku žalobcu v tejto časti.

21. Žalovaný vytýkal súdu prvej inštancie, že porovnával výšku úrokov z revolvingovej zmluvy, uzavretej medzi stranami sporu s výškou úrokov spotrebiteľských úverov so splatnosťou nad 5 rokov, pričom daný úver mal splatnosť 3,5 roka. Odvolací súd konštatuje, že podľa údajov, zverejnených Národnou bankou Slovenska v rámci Bankovej úrokovej štatistiky je nesporné, že v septembri 2010 bola úroková miera úverov zistená v bankách pre spotrebiteľské a ostatné úvery s dohodnutou splatnosťou od 1 do 5 rokov vo výške 12,75 %. Pokiaľ potom súd prvej inštancie uviedol, že priemerná výška úrokov poskytovanej bankami bola cca 13 % ročne (i keď nesprávne uviedol, že pri úveroch nad 5 rokov) a považoval úrok v posudzovanej revolvingovej zmluve vo výške 70,01 % ako rozporný s dobrými mravmi, nie je možné jeho záveru nič vytknúť. Omyl súdu prvej inštancie pri uvedení dĺžky trvania splatnosti úveru nemal žiaden vplyv na správnosť jeho rozhodnutia.

22. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že pokiaľ úroková miera, dohodnutá medzi stranami sporu v spotrebiteľskom úvere, uzavretom dňa 30.09.2010, viac ako 5-násobne, teda podstatne, prevyšuje obvyklú úrokovú mieru poskytovanú bankami v obdobných spotrebiteľských úveroch, je takéto dojednanie neplatné pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka.

23. Pokiaľ odvolateľ dôvodil, že súd prvej inštancie neoznačil žiadnu právnu normu, podľa ktorej by sa mala výška úroku posudzovať a pomerovať s priemernou úrokovou sadzbou bánk, odvolací súd konštatuje, že v danom prípade súd prvej inštancie správne aplikoval ust. § 3 a § 39 Občianskeho zákonníka, nakoľko posudzovanie primeranosti úrokov z úverov nie je vyňaté z posudzovania dodržania imperatívu dobrých mravov zo strany súdu podľa citovaných zákonných ustanovení.

24. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. zmenil tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

25. Pokiaľ odvolateľ namietal rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania, o ktorých súd prvej inštancie vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo a aplikoval ust. § 255 ods. 2 CSP pri čiastočnom úspechu každej zo strán, bolo jeho rozhodnutie súladné so znením citovaného zákonného ustanovenia, odvolací súd sa s jeho rozhodnutím v celom rozsahu stotožňuje. Odvolateľ svoju odvoláciu námietku voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie o trovách konania nezdôvodnil.

26. Pokiaľ ide o náhradu trov konania štátu (spojené s vyplatením odmeny súdneho znalca), o ktorých súd prvej inštancie rozhodol tak, že priznal štátu nárok na náhradu trov konania voči žalovanému s poukazom na ust. 255 ods. 2 v spojení s ust. § 253 CSP a § 470 ods. 2 O.s.p., účinného do 30.06.2016, odvolací súd sa s jeho rozhodnutím stotožňuje. Súd prvej inštancie riešil ako predbežnú otázku platnosť Zmluvy o revolvingovom úvere a Dodatku k tomuto úveru, pričom zo znaleckého dokazovania vyplynulo, že na Dodatku k zmluve o revolvingovom úvere sa nenachádza pravý podpis žalobcu, a preto je neplatný a neplatnosť samotnej zmluvy o revolvingovom úvere vyvodil v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka a z dôvodu hospodárnosti konania ďalšie znalecké dokazovanie nevykonával. Žalobca tak bol so svojím tvrdením o neplatnosti Zmluvy a jej Dodatku (ktorého sa znalecké dokazovanie týkalo) úspešný, a preto súd prvej inštancie správne rozhodol, že štát má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému.

27. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil i vo výroku o trovách konania a výroku o trovách konania štátu (výroky III., IV.).

28. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, ods. 2, § 255 ods. 2 a vyslovil, že žiadna zo strán sporu nemá na náhradu trov konania právo, nakoľko každá zo strán sporu bola v odvolacom konaní čiastočne úspešná.

29. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).